

Efter de gældende regler er der ikke adgang til, at ministeren kan fastsætte regler om forudgående inddragelse af offentligheden i forbindelse med de løbende (10-årige) revurderinger, hvor myndighederne tager den samlede tilladelse op til fornyet overvejelse og træffer en ny afgørelse vedrørende den samlede virksomhed.

I overensstemmelse med konventionens regler foreslås det, at de løbende revurderinger af aktiviteter, der er omfattet af konventionens bilag I (de (i)-mærkede), fremover sker med forudgående inddragelse af offentligheden. Endvidere foreslås det, at alle afgørelser om revurdering af (i)-mærkede aktiviteter offentliggøres med henblik på orientering af den brede kreds af klageberettigede.

Endelig foreslås lovens klageregler ændret. De eksisterende klageregler indebærer, at afgørelser efter lovens kap. 5 kan indbringes for Miljøstyrelsen i anden instans, og de kan alene indbringes for Miljøklagenævnet i tredje instans, hvis de er større eller principielle.

Det er tvivlsomt, om en retstilstand, hvorefter en klage, for så vidt angår en afgørelse vedr. en aktivitet omfattet af konventionens artikel 6, alene kan rettes til en styrelse, er i overensstemmelse med konventionens krav om at kunne indbringe klager for et uafhængigt og upartisk organ.

Det foreslås på denne baggrund, at der sikres en generel adgang til at indbringe afgørelser vedrørende de bilagsaktiviteter, der reguleres i miljøbeskyttelseslovens kap. 5 (de (i)-mærkede), for Miljøklagenævnet, uanset om disse sager er større eller principielle.

Det bemærkes hertil, at reguleringen af klager over afgørelser vedrørende de forurenende aktiviteter i konventionens bilag I herved i alt væsentligt bliver ensartet, idet en klage over de øvrige bilagsaktiviteter kan indbringes for enten Naturklagenævnet eller Energiklagenævnet.

Konventionen stiller alene krav om, at retlige spørgsmål kan efterprøves ved klageinstansen. Da en sådan indskrænkning findes uhensigtsmæssig og vanskelig at operere med inden for miljøbeskyttelsesloven, foreslås på dette punkt en videregående klageadgang i forhold til konventionens mindstekrav. Videre foreslås det, at man for at undgå yderligere bureaukrati omkring listevirksomhederne anvender den eksisterende (i)-mærkning, uanset at man efter en snæver læsning af konventionen kunne undlade at medtage de

husdyrbrug og shredder-anlæg, der kom med i IPPC-loven¹⁷⁾ som udtryk for en overimplementering af IPPC-direktivet.

Hvad angår klagereglerne sker der som nævnt ovenfor (pkt. 3.2.) endvidere en udvidelse af miljøorganisationernes klageadgang. Det foreslås herunder at indføre en bred klageadgang for såvel lokale som landsdækkende foreninger eller organisationer, der har beskyttelse af natur og miljø som hovedformål. Hvad angår de lokale foreninger bygges der videre på det eksisterende system i § 76, hvorefter klageadgang forudsætter, at foreningen på forhånd har rettet henvendelse til amtsråd eller kommunalbestyrelse.

For så vidt angår landsdækkende miljøorganisationer foreslås det, at foreninger og organisationer kan klage over afgørelser efter lovens kap. 3, 4 og 5 uden at opfylde andre betingelser end at have vedtægter, der dokumenterer, at de er landsdækkende og har natur og miljø som hovedformål.

I forlængelse heraf foreslås det, at disse foreninger kan anmode miljø- og energiministeren om, at man ønsker underretning om de pågældende afgørelser, idet det skal sikres, at de har mulighed for at blive gjort bekendt med de pågældende afgørelser, så klageadgangen evt. kan udnyttes.

Der foreslås efter samme principper en udvidet klageadgang for foreninger og organisationer, når afgørelsen berører væsentlige rekreative interesser, og klagen har til formål at varetage natur- og miljøbeskyttelse.

Endelig foreslås lovens straffebestemmelse ændret således, at der tilvejebringes en hjemmel til at straffe personer, der undlader at opnå bevis for at have gennemgået uddannelsen som brøndborer. Dette vedrører ikke implementeringen af Århus-konventionen, se hertil bemærkningerne til de enkelte bestemmelser § 2, nr. 12.

3.4. Havmiljøloven.

Havmiljøloven er relevant i forhold til konventionen, idet tilladelser til hurtigfærgeruter, jf. bekendtgørelse om miljøgodkendelse af hurtigfærgeruter¹⁸⁾, er omfattet af konventionens artikel 6.

De gældende klageregler i havmiljøloven bygger i vid udstrækning på de samme principper som miljøbeskyttelsesloven. Med henblik på at sikre overholdelse af konventionens regler om miljøorganisationers brede adgang til prøvelse, foreslås der indført klage-

¹⁷⁾ Lov nr. 369 af 2. juni 1999 om ændring af lov om miljøbeskyttelse.

¹⁸⁾ Bekendtgørelse nr. 821 af 23. oktober 1997.